

Sanne Akkerman

DIT VERZIN JE NIET

**Cosmetische capriolen, makkelijk moederschap
en hysterische hypochondrie**

Dit verzin je niet!

Dit verzin je toch niet! Een verzuchting die gedurende mijn hele leven zo langzamerhand op een mantra is gaan lijken. Telkens als ik denk dat ik het allemaal op een rijtje heb, doemt een volgende hobbel op. Wie had er bijvoorbeeld kunnen voorspellen dat we als gezin halsoverkop ons tijdelijke huis zouden verlaten, dat ik vanwege onze verbouwing voor drie maanden had geregeld? Of wie bedenkt er nu dat die neuscorrectie waarvan ik droomde op het allerlaatste nippertje werd afgeblazen? En had iemand ooit gedacht dat mijn Instagramaccount, dat ik begon als hobby-project, zo'n enorme vlucht zou nemen? Om nog maar te zwijgen van die 'ziektevrees' die uit het niets mijn leven binnenwandelde. O ja, en dan die buikgriep die ik kreeg vlak voor ons langgekoesterde tripje naar New York. En tot overmaat van ramp: die keer dat ik tegen een andere auto knalde en de bestuurder me meteen herkende... 'Maak jij niet van die grappige filmpjes op Instagram?'

En als mijn vriendinnen en ik gesprekken hadden over bevalen, dan was ik altijd degene die per se in het ziekenhuis wilde 'werpen'. Nou, drie keer raden: ik heb uiteindelijk – het liep toch allemaal nét even anders – twee kinderen in mijn eigen bed ge-

baard. Als herinnering aan al die baringsavonturen ben ik inmiddels blijvend opgezaald met een paar hardnekkige ongemakken. Mijn stoelgang, waar ik ondertussen een heel hoofdstuk aan zou kunnen wijden, is sindsdien een geval apart. Dus ja, tot mijn dagelijkse routine behoren nu 'de poepzakjes', of zoals ze het chiquer noemen: Macrogol.

Het leven maakt regelmatig een U-bocht, dat is een ding dat zeker is. Met dit boek doe ik een poging om de gekke, mooie, verdrietige en soms compleet absurde wendingen van mijn leven met je te delen. Uiteraard met een knipoog, zoals je van mij gewend bent. In de komende hoofdstukken neem ik je mee door de ups en downs, de vrolijke en de verdrietige momenten en last but not least: de levenslessen die ik onderweg heb opgepikt.

Misschien herken je jezelf in mijn verhaal of sta je op het punt een eigen avontuur te beginnen dat je nooit had kunnen voorzien. Wat het ook is, één ding is zeker: het leven zit vol verrassingen. En soms, als je het het minst verwacht, gebeurt er iets waardoor je alleen maar kan denken: pff, dit verzin je toch niet!

Terug in de tijd

Het begon allemaal zo'n twaalf jaar geleden, in mijn studentenkamertje in Amsterdam. Ik was eenentwintig, studeerde Taalkunde aan de Universiteit van Amsterdam en had een grote passie voor make-up. Ik kende alle ins en outs: van de handigste tools voor een perfecte *winged* eyeliner en tips voor vollere lippen, tot manieren om nagellak zonder vlekken aan te brengen. Ik volgde eindeloos veel tutorials en spendeerde uren voor de spiegel zodra ik weer wat oppasgeld had verdiend om een nieuw oogschaduwpalette te kopen.

Mijn vriendinnen en huisgenoten waren mijn vaste 'proefpersonen', of ze nu wilden of niet. Ik deed hun make-up voordat we uitgingen, kletste honderduit over de nieuwste kerstcollecties bij Douglas en strooide te pas en te onpas met tips: 'Mari, probeer eens die nieuwe mascara van Essence, daar krijg je giga wimpers van!' of: 'Anouck, een paars oogpotlood zou jouw blauwe ogen geweldig laten uitkomen!' En tegen Lotte: 'Dat wenkbrauwpotloodje van Catrice moet je echt kopen, kost geen drol en blijft de hele dag zitten!'

Als je mijn vriendinnen in die tijd zou vragen wat typisch 'mij' was, zouden ze zonder twijfel twee dingen noemen: mijn liefde

voor de muziek-dvd's van Nick en Simon (iets wat nog vers in het geheugen van mijn huisgenoten staat, hierover meer in het hoofdstuk 'Studentenhuistaferelen') en mijn eindeloze gepraat over make-up.

Mijn vriendinnen suggereerden weleens voorzichtig: 'San, is zo'n blog niet iets voor jou? We vinden het geweldig hoe je altijd je verhalen met ons deelt en make-uplooks op ons uitprobeert, maar wordt het niet tijd dat je een breder publiek aanspreekt met je verhalen? ... En dan krijgen wij ook weer wat ademruimte,' voegden ze er dan lachend aan toe.

In eerste instantie zag ik dat niet zo zitten; blogs over mode en beauty schoten in die tijd als paddenstoelen uit de grond, en wat zou mijn gekrabbel daaraan toevoegen? Toch begon het te kriebelen, want schrijven en make-up waren beide mijn ding. Het zou bijna vreemd zijn om het niet te doen, toch? Dus startte ik, aangemoedigd door mijn vriend die de technische kant op zich wilde nemen, mijn blog en tikte bijna dagelijks artikelen over 'herfstige make-up looks', mijn 'top 5 beste mascara's' en 'de nieuwe zomercollectie van Catrice'. Af en toe gooide ik er voor de afwisseling ook een persoonlijk artikeltje tussendoor, om wat variatie te brengen en om lezers ook wat meer over mezelf te vertellen.

Toen ik voor het eerst moeder werd, begon er een heel nieuw hoofdstuk in mijn leven. Wat een avontuur, die eerste bevalling en voor de eerste keer moeder! Er kwam zoveel op me af. Dat bracht me ertoe een artikel te schrijven over tien dingen die niemand je vertelt over bevallen. Het was vooral een uiting van verbazing, zo van: had níemand me dit van tevoren kunnen vertellen?! Zoals het feit dat je in de eerste week nauwelijks vijftig meter

kunt lopen zonder buiten adem te raken. Of dat hechtingen aanvoelen alsof er een zak grind aan je vagina hangt. En een vacuumpomp, waarom had ik nooit ergens gehoord of gelezen dat dit ding eruitziet als gereedschap voor op een bouwplaats? Tegen al mijn verwachtingen in werd dit artikel honderdduizenden keren gelezen. Toen kreeg ik de smaak te pakken. Blijkbaar was er veel behoefte aan eerlijke en openhartige artikelen zoals deze en ik had nog zóveel inspiratie voor meer verhalen. Mijn blogposts bleven goed gelezen worden en na ongeveer een jaar besloot ik me aan te sluiten bij een agency. Zij regelden, tegen een commissie, mijn advertenties.

In die tijd gebruikte ik Instagram enkel voor het doorplaatsen van mijn artikelen. Verder was het platform vooral bedoeld om mooie foto's te delen. Een groene smoothie in je hand *#healthy*, een foto vanaf het strand *#summervibes*, of studerend achter je bureau *#goedbezig*. Daar deed ik een beetje geforceerd aan mee, maar om eerlijk te zijn hebben die perfecte plaatjes nooit echt bij mij gepast. Humor, dat was veel meer mijn stijl.

Na enige tijd realiseerde ik me dat mijn artikelen – die altijd een flinke knipoog bevatten – uitstekend zouden kunnen werken als korte video's. In die periode waren video's op Instagram nog niet zo populair als nu, maar ik besloot het gewoon te proberen. Mijn eerste sketch was getiteld 'een zaterdagochtend zonder kinderen vs. een zaterdagochtend met kinderen'. Je kunt het je wel voorstellen: een ochtend zonder kinderen is heerlijk ontspannen, met tijd voor een boekje, een kop koffie in bed en wat qualitytime met je partner. Maar met kinderen? Dan word je al om 6.00 uur gewekt door gemopper, moet er meteen een luierverschoond

worden en zijn er kinderen die honger of dorst hebben, of een filmpje willen kijken. Tot mijn grote verbazing sloeg deze video enorm aan. Mensen reageerden met opmerkingen als ‘O, zo herkenbaar!’ en tagden vrienden en bekenden onder het filmpje. Voor ik het wist, had ik er tienduizenden volgers bij.

Een tijdje later, na nog een paar succesvolle video’s, had ik al een flink aantal volgers verzameld. En toen brak de coronaperiode aan. Mensen waren aan huis gebonden, thuiswerken werd de norm, en uit eten gaan of naar het theater zat er niet meer in. Veel mensen zochten dus afleiding op hun telefoon. De behoefte aan entertainment was groter dan ooit – mensen zochten naar luchtige, vrolijke content. Ik sprong hierop in door nog meer video’s te maken, die steeds meer likes en volgers opleverden. Voor ik het wist, tikte ik de 100.000, 200.000, en uiteindelijk zelfs 400.000 volgers aan. Ik voegde typetjes aan mijn repertoire toe en inmiddels zijn Baukje, Presil en invaljuffie niet meer weg te denken uit Instagramland.

Tot op de dag van vandaag doe ik mijn werk, of eigenlijk mijn hobby, nog steeds met enorm veel plezier, want het is echt het leukste wat er is. Het geeft me zoveel voldoening om mensen aan het lachen te maken en hun dag een beetje op te fleuren. En ook al ben ik hier al jaren mee bezig, nog steeds denk ik vaak, als ik besef hoe succesvol het uiteindelijk is geworden: pff, je verzint het niet.